27/11/2020

Άγιος Ιάκωβος ο Πέρσης, ο Μεγαλομάρτυρας

/ Βίοι Αγίων

Τμηθεὶς μεληδόν, καὶ σφαγὴν Πέρσης φέρων,
«Ψυχὴ σεσώσθω, φροῦδά μοι μέλη» λέγει.
Εἰκάδι Πέρσης ἑβδομάτῃ σφάγη ἐκμελεϊσθείς.

Σήμερα, 27 Νοεμβρίου, η εκκλησία μας τιμά τη μνήμη του Αγίου Ιακώβου του Πέρση. Ο Άγιος Ιάκωβος έζησε τον 4ο μ.Χ. αι. επί βασιλέως Αρκαδίου (περί το 395 μ.Χ.).

Ζούσε στη Βηθλαδά της Περσίας και καταγόταν από επίσημο γένος. Ήταν φίλος με το βασιλιά των Περσών, Ισδιγέρδη. Παρασυρμένος από αυτή τη φιλία του, ο Ιάκωβος απαρνήθηκε την πίστη του στο Χριστό. Για να ευχαριστήσει τον Ισδιγέρδη, άφησε τον εαυτό του να χαθεί μέσα στην ψευδαίσθηση του πλούτου των ανακτόρων.

Όταν το έμαθαν αυτό η μητέρα και η γυναίκα του, οι οποίες ήταν ευσεβείς και πιστές χριστιανές λυπήθηκαν και εξοργίστηκαν. Και οι δύο λοιπόν τον επιπλήξανε για τη στάση του και του δήλωσαν ότι δεν ήθελαν καμία σχέση, μαζί του. Αυτό το μικρό πλήγμα, επανέφερε τον Ιάκωβο στον ίσιο δρόμο. Τον έκανε να διαπιστώσει

το χάσμα το οποίο δημιούργησε. Έτσι ο Ιάκωβος αποφάσισε να εξαγνίσει το ατόπημά του και να επανέλθει στον δρόμο του Θεού.

Μετά από την απόφαση αυτή, πήγε στον βασιλιά και ομολόγησε μπροστά του την μία και αληθινή πίστη στον Χριστό. Ο Ισδιγέρδης εξεπλάγη γι' αυτή την αλλαγή του Ιακώβου και προσπάθησε να τον μεταπείσει. Ο Ιάκωβος παρέμεινε ακλόνητος στην πίστη του και γι' αυτό διατάχθηκε να τον βασανίσουν. Μαρτύρησε με ακρωτηριασμό των άκρων του και κατόπιν με τον αποκεφαλισμό του. Με αυτό τον μαρτυρικό τρόπο παρέδωσε το πνεύμα του στον Κύριο.

Ἀπολυτίκιον (Κατέβασμα)
Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.
Ὁ Μάρτυς Ἰάκωβος, ὁ τῆς Περσίδας βλαστός, τὸν δόλιον δράκοντα, τοὶς τῶν αἱμάτων κρουνοίς, ἀθλήσας ἀπέπνιξε, πίστει γὰρ ἀληθείας, μεληδὸν τετμημένος, ὥφθη τροπαιοφόρος, τοῦ Σωτῆρος ὁπλίτης, πρεσβεύων ἀδιαλείπτως, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κοντάκιον
Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.
Πεισθεὶς τῇ καλῇ, συζύγῳ καρτερόψυχε, καὶ τὸ φοβερόν, κριτήριον φοβούμενος, τῶν Περσῶν τὸ φρόνημα, καὶ τὸν φόβον Ἰάκωβε κατέπτυσας, καὶ ἀνεδείχθης Μάρτυς θαυμαστός, τὸ σῶμα ὡς κλῆμα συντεμνόμενος.

Ὁ Οἶκος
Ἀπὸ ψυχῆς στενάξωμεν πάντες, δάκρυα ἐκχέοντες, καθορῶντες πικρῶς τὸν Μάρτυρα μελιζόμενον· δίκην κυνῶν γὰρ ὠρυομένων συνελθόντες οἱ δήμιοι, τὰ μέλη κατετίτρωσκον τοῦ θαυμαστοῦ καὶ γενναίου ἐν Μάρτυσι Μάρτυρος. Τὶς οὖν ὑπάρχει; εἰ δοκεῖ, μικρὸν ὑπομείνατε, καὶ λέξω πάντα μετὰ σπουδῆς, πῶς ὡς θῦμα Κυρίῳ προσήνεκται, το σῶμα ὡς κλῆμα τεμνόμενος.

Πηγή: saint.gr